

תפילה עושה פחצה. תלוי למי...

אני לי מי לי. הדבר פגע בו כרעם ביום בהיר, אבל מהרה נתעשת כי מאז ומעולם כך דרכו של חותן, היום אומר לו "קח" ומחר אומר לו "קח" - עד שאומר לו לך עבוד...

לא ארכו הימים מעת שיצא לפעלו ולעבודתו, ומהרה למד סדר תפילה קצרה. אין הדבר משום שזמנו דחוק, אדרבה, מעת שעזב את בית המדרש, וכל משכורתו הוא כמשתכר אל צרור נקוב, זמן נקט די והותר, וכל יום הוא יומא אריכתא, אלא פשוט משום שכן

הוא דרך התגרין, אשר עד מהרה ירוץ דברם, ובמה יודע אפוא שגם הוא גבר בגוברין, אם לא בעשותו כמוהם - ויתפלל חוגר כמפתח...

בבוקר "השכם", מיד בבואו בית ה', עיניו משוטטות אל עמודא דצלוחתא, לראות מי בראש. כי עוד בטרם יעמוד לכתף בטליתו, עליו לדעת אם הניצב שם הוא רק יורד לפני התיבה, או גם יורד לחייהם של המתפללים. במילים אחרות: האם תפילתו תהיה כמונה מעות, או כמקפץ על הגבעות, מה שפר

מחובת הזמן, והמציאות המרה, נעשים פעולות שונות להוציא את הפלאפון הסלולרי מבתי המדרש. הכוללים, הישיבות וכו' וזאת על פי קריאתם של גדולי ומאורי הדור שליט"א, שקראו למלחמת מצווה, נגד השטן המשחית את התפילה, והלימוד, של רבים וטובים, ה' ישמור.

לזאת אמרתי להצטרף, בדרך ייחודית לתאר את המצב כמו שהוא, בלשון מליצית, נשען על דברי חכמים שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו...

כולי האי ואולי יתן אל לבו לשנות מעתה את התנהגותו בשעת התפילה. ויחזור ויתפלל כדרך שהתפללו אבותיו. ועם אבותיו גם מתנהגים כך ל"ע. יחזור ויתפלל כפי שהתפללו סבותיו...

ובכן כבר עברו כמה שנים מעת שקראו לפניו אברך. שנים שבהן ישב על התורה ועל העבודה בכלל, ועל המחיה ועל הכלכלה על שולחן חותנו, ויהי היום רמז לו חמיו כי לא לעולם "חותן", ועתה הגיע זמנו לומר אם אין

מזלו, וכבר מברכותיו של האדם ניכר שיהיה "מרוצה" לקהל, כי ויהי אך כילה לברך ברכות השחר, מיד ראה ויננס. מאי ראה - ראה ברייתא דרבי ישמעאל...

מהודו עד גאל ישראל עשה בפחות משיעור אכילת פרס, והגיע לשמונה עשרה. עודנו תוך כדי דיבור במילי דאבות, והנה כיס כיס קריא. הצטלצל הצלצל, ובשרו נעשה חדודין חדודין. מכאן והלאה לא מצא מנוח לכף רגליו הכבולות, ועד סוף העמידה עשתונותיו דא לדא נקשן: מי קורא אלי משעיר? פיו ממלל רברבן במהירות הבזק, וכרוח סערה עושה דברו, ידיו עסקניות הן בהכאה על לבו, אבל הוא בעצמו - אין האיש בביתו הלך בדרך מרחוק...

פתאום מרגיש איך קומתו נכפפת, ויודע שכבר הגיע ל"מודים" סימן טוב לו לאדם שעוד רגע קט והתפילה מגיעה לקיצה. "אלקי נצור" עודנו בין שיניו, וכבר עיניו לנוכח יביטו, לדעת מי זה ועל מה זה. בנשימה אחת קורא כל עשרת ההודעות שהשאירו, תוך כדי שרגליו מוליכות אותו אל מחוץ לבית המדרש. בפסיעה גסה ובחפזון יצא, כשהטלית מתעופף, וציציותיו - מצוות התלויות בארץ...

כך עומד הוא "בפאליש" ברחובה של עיר, וצועק על לשעבר, על פלוני אלמוני שקרא אליו מקודם. כל עמי הארץ רואים איך ששם ה' נקרא עליו בתפילין שבראשו, ובזו יבוזו לו על התנהגותו, אבל עתה בזכרו גירסת הינקות של "לא יתבייש מפני המלעיגים עליו" אינו שם על לב לעגם, ואדרבה, בהרגשת קלות וחירות - לגלוגם עליו אהבה...

השיחה מתארכת, עד שבגמרה, כשחזור לביהמ"ד, מוצא את הציבור חולצים התפילין. אין הוא חלילה מכת הרשעים המלאים חרטה, על חצי התפילה שהחסיר, ומוצא לעצמו נוחם בדברי דוד מלך ישראל שביקש "תכון תפילתי קטורת לפניך", ובקטורת הלא שנינו - פטמה לחצאים כשרה...

מי יודע אם לא לעת כזאת, ניבאו חכמים ואמרו - תפילה עושה מחצה...

באחד הימים, כשעשה חשבון נפש על מצבו הכללי, והכלכלי. הגיע למסקנה. שהתנהגותו המבזה בתפילה היא כנראה הסיבה שלא רק תפילתו מחצה, אלא גם בריאותו מחצה. ופרנסתו מחצה, והנחת מיוצאי חלציו מחצה. והשלום בית מחצה, והמזל מחצה. והמצב רוח שלו אולי אפילו פחות ממחצה... ונזכר שאין לו להקב"ה בעולמו, אלא ד' אמות של הלכה בלבד, וקיבל על עצמו להתפלל כפי שההלכה דורשת בלי חכמות ובלי תירוצים והיתרים שונים ומשונים. כדלהלן א. דע לפני מי אתה עומד ב. להתפלל מתוך כובד ראש ג. להתפלל בתחנונים ד. פלפון כבוי או שקט אך בשום אופן לא צלצול או רטט ה. לא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה ו. להגיע בזמן ולא לברוח לפני סוף התפילה ז. תפילה בזמנה... וכו' וכו' והנה הפלא ופלא

לא עבר זמן רב, והבריאות חזרה לאיתנה. והפרנסה ברווח גדול, והנחת מיוצאי חלציו ממש הנחת רוח והמצב רוח מדהים והכל נהיה מושלם ב"ה הוא היה לו מזל גדול כי הוא תפס את עצמו בזמן ואתה... "מה איתך"? והחכם עיניו בראשו
בן ציון ג. בורו פארק